

Pan Elliot Tischler

Pan Elliot Tischler

Pan Elliot Tischler ciągle otrzymuje listy,
choć pięć lat temu umarł. W przedostatniej chwili
sprzedał dom genetyczce, żonie mediewisty,
który w tych stronach nie mógł na żadnej posiadzie
zaczepić się na stałe, więc dom opylili
z kolei nam i teraz uczą gdzieś w Nevadzie.
Pan Tischler, choć też znikł, jest bardziej rzeczywisty:

„Time” proponuje, że mu wznowi abonament,
komitet szkolny liczy na jego głos w przyszłych
wyborach, instytuty zajęte badaniem
przyczyn dystrofii mięśni proszą go o datek,
Lawn Shark Company marzy o tym, by mu przystrzyc
trawnik, i wciąż tym samym zamierzonym mandatem,
o którym najwidoczniej zapomniał na amen,

nęka go Biuro Grzywien w Milford, gdzie – Bóg raczy
wiedzieć, po co – parkował w miejscu nielegalnym.
Nie cały umarł. Prawda, wiemy o nim raczej
mało: ściany malował na żółto; dla żony-
-inwalidki (zmarł po niej) zrobił zjazd z sypialni
do ogrodu, z masywnych desek przygwożdżonych
na fest, na wieczność; miałem potępieńczą pracę,

rozbierając to wszystko. Co jeszcze? Nic. Tyle
co nic: odciski palców na kuchennym blacie,
którego się kurczowo trzymał w tamtej chwili,
kiedy, sam wśród gotowych do transportu gratów
i pudeł, mieszał cukier w ostatniej herbacie
i czuł, że wszystko na nic, że niknie bez śladu.
Te odciski już starte. A zresztą się mylił.

wiersz z tomu *Widokówka z tego świata*

cyt. za: Stanisław Barańczak, *Wiersze zebrane*, Wydawnictwo a5, Kraków
2006, s. 350